

Arrest

nr. 279 634 van 27 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor verzoeker en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij arrest nr. 237 006 van 16 juni 2020 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2019. Op 27 april 2022 beveelt de gemachtigde verzoeker om het grondgebied te verlaten en legt een inreisverbod van drie jaar op. Het inreisverbod is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer :

Naam: T(...) Voornaam: D(...) Geboortedatum: (...)1979 Geboorteplaats: Milot

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een Inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 16.03.2022 voor Inbreuk op de wetgeving inzake drugs en voor bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

In het aanhoudingsmandaat van 16.03.2022 blijkt dat de betrokkene aangetroffen werd in een voertuig Citroën Jumper met grote hoeveelheden potgrond. Mogelijks maken beide Inzittenden deel uit van de organisatie en stonden zij in voor het opzetten van de cannabisplantage.

“Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigt hij hiermee van een criminele ingesteldheid en maakt hij een gevaar uit voor de openbare veiligheid en de volksgezondheid.”

Er bestaat dat de in verdenking gestelde zal recidiveren, gelet op het lucratief karakter van de feiten, de ingesteldheid van betrokkene en het gebrek aan inkomsten.”

Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijk geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang worden gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt. Het gevaar op recidive is duidelijk aanwezig nu dergelijke feiten enkel te verklaren zijn als ingegeven door de zucht naar snel geldgewin en de betrokkene in een precarie financiële toestand lijkt te verkeren.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft asiel aangevraagd in België op 14.10.2019. Zijn aanvraag werd op 29.09.2020 negatief afgesloten door de beslissing van de Raad van State (RvS).

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 28.03.2022 heeft de betrokkene verklaard geen partner of andere familie te hebben in België. Hij heeft wel een partner in Frankrijk.

Betrokken wilt niet terugkeren naar Albanië omdat hij vreest om een slachtoffer te worden van een bloedwraak.

Echter legt de betrokkene geen bewijzen voor ter staving van zijn verklaringen. Bovendien heeft hij asiel aangevraagd juist voor deze zelfde redenen, maar zijn aanvraag werd negatief afgesloten door zowel het CGVS, RvV als de RvS.

Een schending van artikelen 8 en 3 EVRM zijn dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“SCHENDING VAN ART. 74/11 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN (HIERNA AFGEKORT: “VREEMDELINGENWET”) IUO. DE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

De bestreden beslissing is weinig duidelijk opgesteld. Enerzijds worden de artikels opgesomd waarin het opleggen van het inreisverbod wettelijke grondslag zou dienen te vinden. Tussen de opsomming van de twee artikels worden door verwerende partij dan plots de overwegingen uit de bijlage 13septies geplakt in een poging om de duur van het inreisverbod te motiveren. De gecopypaste motivering heeft evenwel in de betreffende bijlage 13septies enkel betrekking op de overweging dat verzoeker door zijn gedrag zou

kunnen worden geacht de openbare orde te schaden. Deze overwegingen vormen m.a.w. enkel de parafrasering van de motivering om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Op zichzelf genomen verantwoorden de overwegingen niet dat verwerende partij de maximumduur van het inreisverbod oplegt aan verzoeker.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan mutatis mutandis wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/II, en meer bepaald naar volgende overweging:

“De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012.”

En nog:

“De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de – in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar.”

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

“De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering.”

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

Wat er ook van zij, zelfs indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de motivering uit de bijlage 13 septies woordelijk kan worden overgenomen voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, dient vastgesteld dat betreffende motivering interne consistentie mist, waar zij enerzijds het vermoeden van onschuld voor verzoeker lijkt te willen eerbiedigen (cr. “Voor zover de feiten bewezen zouden zijn (...),” doch tegelijkertijd haar motivering wel steunt op bewezen feiten.

Immers stelt verwerende partij ter motivering van de duur van het inreisverbod (eigen onderlijning):

- *De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die gepaard gaan met dergelijke activiteiten (...)*
- *“(...) nu dergelijke feiten enkel te verklaren zijn als ingegeven door de zucht naar snel geldgewin (...)”*
- *“Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten (...)”*

Waar verwerende aldus (minstens impliciet) stelt dat de feiten als bewezen dienen te worden verklaard – en dit nota bene zonder kennis/inzage van het strafdossier- dient vastgesteld dat voor zulke stelling onvoldoende grondslag voorhanden is. Er ligt nog geen vonnis voor van de strafrechter en verwerende partij heeft zelfs geen kennis van het strafdossier. Door de feiten niettemin reeds als bewezen te beschouwen en de duur van het inreisverbod hierop te steunen, geeft de bestreden beslissing blijk van een onzorgvuldige totstandkoming en dient de motivering als kennelijk onredelijk te worden beschouwd. Het komt niet aan de Staatssecretaris toe om zonder enige kennis van het dossier enige voorafname te doen en te oordelen over de schuld van de vreemdeling. Ook de Staatssecretaris behoort de uitspraak van de strafrechter af te wachten alvorens standpunt in te nemen over de schuld of de onschuld van de vreemdeling. Dat de Staatssecretaris terzake over een discretionnaire beoordelingsbevoegdheid beschikt, impliceert uiteraard niet dat hij op grond van het bestaan van een aanhoudingsmandaat – zonder aanvullende elementen en zonder kennis van het strafdossier- kan concluderen dat de “feiten” lastens de vreemdeling als bewezen kunnen worden verklaard. Een zulke motivering c.q. deductie kan redelijkerwijze niet worden aangenomen, aangezien deze manifest onverenigbaar is met het vermoeden van onschuld dat uiteraard ook ten voordele van de vreemdeling dient te spelen.”

2.2. In de bestreden beslissing is vermeld dat het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling volgt dat de gemachtigde ertoe gehouden is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. Verzoeker betwist niet dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat een inreisverbod kon worden opgelegd.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Verweerder oordeelde dat de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt.

Het komt verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat verweerder in zijn specifieke geval op kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot het bepalen van de termijn van drie jaar. Daarbij moet worden benadrukt dat het eigen is aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

Verzoeker betoogt dat *“de gecopypaste motivering”* in de betreffende bijlage 13septies enkel betrekking heeft op de overweging dat verzoeker door zijn gedrag zou kunnen worden geacht de openbare orde te schaden. Hij stelt voorts: *“Deze overwegingen vormen m.a.w. enkel de parafrasering van de motivering om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2022 niet heeft aangevochten. Verzoeker betwist bovendien niet dat hij op 16 maart 2022 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en voor bendevoorming.

Verzoekers betoog over het vermoeden van onschuld doet niets af aan de vaststelling dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en voor bendevoorming. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388)

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Er moet niet worden gemotiveerd waarom geen kortere termijn dan de maximumtermijn van drie jaar is opgelegd. De verwerende partij moet verzoeker inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Het feit dat de motivering een woordelijke herhaling uitmaakt van diegene opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de elementen waarvan sprake betrekking hebben op de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC